

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiae, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniae Agrippinae, 1694

XX. Si dormieris non timebis: quiesces & suavis erit somnus tuus. Prov. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

labile Principibus, & in majori gradu constitutis, & ordinarium illis, qui aliquid bonorum & generosi animi possident, & qui cogitant se nullam rem habere, cujus non habeant partem illi, quos amant.

Ipsi Angeli secundum mentem Sancti Genevensis Episcopi in hoc sibi non dispensarent, si transformarentur in homines, & conversarentur cum illis, vellent enim vivere ut Angeli excepta mensura. Hic est honor naturæ spiritualis, posse descendere ad similitudinem bestiarum per actiones, in quibus illa minus quam unquam ipsis assimilatur, & ubi magis quam in quacunque alia occasione apparet, quod homo sit infinite elevatus supra bestias.

REGULA VIGESIMA.

*Si dormieris, non timebis: quiesces
& suavis erit somnus tuus.*
Prov. 3.

PARAPHRASIS.

Si es fidelis Deo de die, dormies absque timore

timore de nocte, transiges eam feliciter, & nihil erit, quod te impediet hac frui quiete; Somnus tuus erit perfectus, quia communis erit corpori & anima.

REFLEXIO.

Somnus justissimè positus est ad gradum benedictionum & dulcedinum, quas placuit divinæ bonitati inter amaritudines & pœnas hujus miserabilis vitæ.

Non possumus illum meliùs vocare, quàm donum quod provenit omni die ex parte Creatoris, & quod ingreditur in nostras venas tanquam remedium præveniens nostras infirmitates, & tanquam solatium reparans nostras vires ad interrompendum nostros labores & displicentias uniuscujusque diei.

Sanctus Augustinus vocat inventionem alicujus adorabilis misericordix, quæ sicut Mater apud cunas amatæ suæ prolis, omni vespere se apud nos insinuat, ut nos suaviter juvet ad obdormiendum, & ut abigat omnia, quæ nos
de

de nocte incommodare possent, illis omnibus se opponendo, ut perfectâ quiete fruamur.

Scit abigere curas, timores, inquietudines, omnes cogitationes alicujus processûs, negotiorum & aliarum actionum. Ipsa est, quæ illis in transitu se opponit; quæ ipsis novit occludere aditus ad nostrum cerebrum & animum per certos vapores, quos inopinatè extrahit de suis thesauris, quos reddit impenetrabiles ipsorum viribus.

Ipsa pariter est, quæ scit impedire, ne nostra mens se ipsam incommodet, & ne transigat horas somni, laborando, & se indiscretè occupando. Ipsa huic, ita loquendo, ligat manus; & ita dicendo, ipsa per certas catenas cognitæ sapientiæ affigit omnes facultates nostræ animæ quieti, & has integrâ nocte tenet in statu alicujus immobilitatis. Sed hæc omnia tam suaviter & cum tali attenta bonitate, ut nihil, quod nobis nocere possit, facere queant, ut in medio harum intricationum & violentiarum, quas patimur, complacentiam sentiamus.

Dormit.

De

Sancti

Domini

sit esse

remu-

nihil

Di-

ex ma-

qua il-

bere h-

no vi-

huc v-

dormi-

vider-

tali r-

radif-

Al-

mia,

ctore

valde

exmi-

Pe-

de d-

cada-

Dor-

*Dormies & suavis erit somnus
tuus.*

Denique si secundum opinionem Sanctorum Patrum, supra hæc verba Domini nostri, *Lazarus noster, dormit.* sit esse mortuum, esse in tali statu, deberemus addiscere dum obdormimus, quod nihil dulcius sit quam mori.

Dico igitur, quod somnus in nobis sit ex miraculis Providentiæ. Ita ut sit aliqua illusio id, quod aliqui dixerunt, debere hominem sapientem pudere in somno videri ab Angelis. Nam Angeli ipsi huc venerunt deorsum videndi Deum dormientem in cunis, ubi illum sapius viderunt, attamen semper adorârunt cum tali respectu, sicut ipsum adorant in paradiso.

Absit ut somnus nobis sit aliqua infamia; hinc non sine causa sapientes Doctores ausi fu erunt dicere, quod sit status valde honorabilis nostræ naturæ, & unus ex minus contrariis gratiæ.

Personæ devotæ conqueruntur, quod de die non transeat hora, qua non cadant in quosdam leves errores, &
non

non displiceant Deo per casus & inevitabiles fragilitates. Hoc infortunium ipsi non accidit de nocte; tempus somni est unicum tempus, quo perfectè conservant suam innocentiam. Gratia & virtus quam habent tempore quo obdormiunt, invenitur integra & inviolata in momento quo expergefiunt. Ipsorum felix anima circumdata vaporibus, sicut dixi, est sicut Sol sub tenebrosa nube absconditus; qui quamvis coopertus hac horribili obscuritate, nihil perdit de suo splendore; exit enim tam luminosus & tam pulcher, quàm antea fuerat.

Adhuc amplius dico, & hoc quidem secundum Sanctos Patres; qui hoc ipsum probaverunt, & secundum Doctores, qui hoc scripserunt. Id quod nunquam accidit Soli, ut appareat in medio nubium & pluviarum quæ ipsum cooperiunt, Astrum splendidius & pulchrius quàm tempore serenitatis, hoc accidit magnis Sanctis tempore somni. Hoc tempore electo à Deo Principes Apostolorum, Discipuli amati, Magdalene, Catharinæ, Theresiæ & alii illustriores

Sancti

Sancti fuerunt elevati ad gradum Sera-
phinorum per extases & actus sublimio-
res Amoris & sanctitatis. *Ego dormio, &
cor meum vigilat.* Nunc non est tempus
explicandi hæc verba, nimis à meo pro-
posito discederem: Sed veniamus ad ip-
sam rem.

Non possum negare, quod facilè sit,
corrumpere somnum & eum permutare
in aliquam vituperosam brutalitatem. In-
fortunium, quod nunquam deberet vi-
deri, dicit Sanctus Chrysostomus, quod
tamen sæpius videtur, & accidit, dum
nos preparantes ad dormiendum, obli-
vifcimus Regulas observare, quas Sa-
pientia & Providentia nobis præscripse-
rant, ne dormiamus tanquam bestia.

In effectu fatendum est, quod homo,
qui postquam brutaliter tanquam Atheus
mensæ affecerit, & corpus & animam
in lutum per scandalosam ebrietatem im-
merferit, se projicit ad lectum & obdor-
mit in conspectu Cœli, sit certò specta-
culum vituperosissimum. Etiam si esset
Holofernes circumdatus ab exercitu
centum millium hominum, omnes hi

Liber II.

h

adora-

adoratus ab exercitu centum millium hominum, omnes hi adoratores non impedient, quò minus sit horror Angelorum & victima unius fœminæ, quæ ipsi caput abscindat, & in triumphum portet, interim dum dæmones secum trahunt ad infernum remanentem partem hujus ebrui cadaveris. *Quasi cadaver putridum, illamentatus atque insepultus, descendas in profundum lacu.*

Talis modus dormiendi & certissime opprobrium infelicissimum, quod possit homini accidere. Rex Sedecias resciens, quod serviverit recreationi Aulae Babylonicae, dum tali modo dormivisset, ex displicentia fuit mortuus. Alexandri, Socrates, Catones, & alii ex antiquioribus sapientibus erubuerunt antequam adhuc totaliter expergescerent, retinentes in medio hujus suæ stultitiæ satis luminis, hanc dignoscendi, & ad lachrymas usque se affligendi, quas etsi coram hominibus abscondissent, non potuissent tamen illas abscondere suæ conscientia.

Non affirmo, quod sit inventio propria nostrum somnum reddendi pacatum & honestum, habere multitudinem ro-

laparum

luptatum & congregatarum divitiarum
in cubiculo & circa lectum ubi dormi-
mus. Ah! qualis modus dormiendi in me-
dio tot debitorum, tot latrociniorum, &
peccatorum! Quot talium vocum in si-
mili camera aut cubiculo, dicit Salvia-
nus, & quot horribilium tota nocte cla-
morum, qui audiuntur à conscientia si-
milis hominis, cujus miserabilis somnus
constat tot pecunias & tot crimina? O-
portet ut horas quietis suæ transigat in
tristibus cogitationibus, sibi ipsi dicendo.

*Menses vacuos & noctes laboriosas enu-
meravi mihi.* A viginti annis nihil feci
pro mea salute, dies mei fuerunt dies ebrie-
tatum, impietatum, & crudelitatum erga
pauperes, & meæ noctes fuerunt noctes
inquietudinum, tormentorum & despera-
tionum: *Menses vacuos, & noctes laboriosas.*

Recordare dum ad quiescendum in-
gredieris tam superbum lectum, quod in
simili pariter Balthasar viderit manum
Dei, quæ muro inscripsit decretum suæ
mortis & damnationis in cælo decretatæ.

Quod & malo titulo facti divites,
cum haberent complacentiam se vi-
vendi in magnificis lectis, audiverint.

h 2

vöcem

voce Angelorum, qui ipsis ad auriculam dixerunt: Expectamini in altero mandato, oportet mori intra horam. *Et hac qua parasti, cuius erunt?*

Quod pariter Antiochi loco alicujus dulcis somni, quem quæsierunt, ibidem invenerint flammam incensam in suis visceribus, & commixtas cum doloribus Cholice, & convulsionibus qui illis confarunt clamores damnatorum, & qui hunc pulchrum lectum commutarent in theatrum, in quo interiores Carnifices ipsos pluribus mensibus dilacerarunt usque ad illum diem, in quo supervenit mors illos ex eorum manibus extraxit & demonibus subiecit. *Mortuus est & sepultus in inferno.*

Ego nimis procul discedo. Propositio, quam dixi, est verissima, quod formatus in nobis secundum ordinationem, & Regulas divinæ Providentiæ sit status, qui nobis est tam gloriosus quàm necessarius.

Regulæ hujus Providentiæ sunt ordinatæ secundum tuum interesse & tuas necessitates. Ordina & tuas regulas secundum

dum illius voluntatem, conforma illi tam exactè quàm potes, tuos mores pronos ad ejsdem mandata & consilia.

Desideras ut tuus somnus sit suavis & placatus; Providentia idem desiderat.

Hæc ideo elegit tempus tenebrarum; ne elige diem, & ne ponas te ad dormiendum, dum Sol oritur, neque horâ quintâ matutinâ.

Ipsa vult ne impendas amplius quàm septem aut octo horas ad dormiendum, non impende decem aut undecim. Nota id quod dicunt Medici, quod aliquis, qui permanet in lecto usque ad decimam aut undecimam horam, surgat semper infirmior; & quod adjungunt Casistæ, semper minus innocens & minus castus, quàm intraverit.

Oculi Dei horrorem habent te ibidem usque ad meridiem videndi; dicit Sanctus Gregorius; & si tibi accidit ibidem tam tardè permanere, apparebit umbra Salomonis in tuo cubiculo, quæ te per brachium accipiet, & tibi dicet ea verba, quæ ipsi olim fuerant inspirata, ut dicantur

h. 2

tur

tur pigris omnium sæculorum. Usqueque piger dormies? quando consurges e somno tuo? paululum dormies, paululum dormitabis, paululum conseres manus ut dormias: & veniet tibi quasi viator egestas, & pauperies quasi vir armatus. Quousque piger dormitabis? nonne sufficienter fricasti oculos ad illos tandem aperiendos? nonne satis fricasti brachia ad illa extendenda? tute levas, & iterum cadis super cervical, petis parum temporis, iterum parum, & tertiã vice iterum parum, dum interim maledictio Dei fruat ingredi domum tuam, confusionem, libertinam licentiam, & paupertatem, quæ tam parum tuam, quam ditiores timent domos. *Pauperies quasi vir armatus.*

Hoc non est totum. Nam eadem Providentia tibi sollicitè mandat, ut placeat & feliciter dormias, & ut de die tuo labori vaces & tuis negotiis, ita ut vespere, dum tempus dormiendi imminet, in tuo corpore aliquid fatigationis & lassitudinis remaneat, sed nulla inquietudo in mente, nec ullum peccatum in tua conscientia, nec ullus motus in tuis passionibus.

nibus, vel quidcunque esse possit, quod
aperiat portas vigiliarum contra omnem
curam bonitatis, quæ pro te vigilat. O-
perare tam bene, ut omnes tuæ intentio-
nes, tua cœpta, spes & gaudia, sicut &
omnes tristitiæ tecum obdormiant, ut
uno verbo sit magnum silentium in ani-
ma tua, & non turbetur nec per seipsum,
nec per clamores tuæ domus, ut justè clau-
dendo oculos dicere valeat. *In pace in id-
ipsum dormiam & requiescam; quoniam
tu Domine singulariter in spe constituisti
me.*

Ultima & importantissima Regula est,
ut tua ultima actio ante somnum, & prima
postquam evigilas, sit Oratio. Et hæc
sit principium & finis uniuscujusque
diei tuæ vitæ. Habe sæpius in mente
hanc pulchram propositionem Sancto-
rum Patrum, quod somnus sit figura
mortis, & expergefactio sit figura no-
stræ futuræ resurrectionis. Ultimum
verbum hominis morientis est recom-
mendare animam Deo: *In manus
tuas Domine commendo spiritum
meum.* Primum verbum hominis
refusci-

refuscitati erit adorare Deum, & extendendo brachia se elevare erga illum per actus Amoris & perfectæ sanctitatis: *Dormivi & somnum cœpi, & exurrexi & adhuc sum tecum.* Ecce veram methodum devotionis Christianorum, quilibet die eorum vitæ.

Reminiscere ejus quod tibi dixi in alio loco, quod omne tempus sit proprium ad exercitia sancti Amoris, quia omni tempore Deus, quem amas, est apud te. Quando Sol recedit, Ipse tamen à te se non retrahit. Deus invenitur vesperi apud tuum Cervical, ut tecum conversetur primo silentio noctis per secretas inspirationes, & ad te juvandum, ut sanctè obdormias inter delectationes & dulcedines hujus internæ Conversationis.

Etiam invenitur matutino tempore ad audiendum ex tuo ore aliquod verbum confidentiæ, ut sit depositaria tuarum sollicitudinum uniuscujusque diei. Sed quemadmodum ipse non desinit comparere ante te, in momento quo evigilas, non desine pariter ex tua parte ad eum vertere oculos tuos, & brachia

brachia tua extendere. *Anima mea desideravit te in nocte : Sed & spiritu meo in precordiis meis de mane vigilabo ad te.*
 Ah ! mi Amantissime , dixit quaedam anima sancta , quàm ego rememorata sum tui hac totâ noctê , & quantas mihi causaſti lachrymas. *De mane vigilabo ad te.* Non dubita mi Amantissime , quod te amem , cum videas , quod primi motus mei cordis , dum expergefio , ſint audire hanc novam felicitatem , quod me etiam hodie ames , & quod non tam procul à me diſceſſeris , quàm mihi per meos timores imaginatus fuerim.

REGULA VIGESIMA PRIMA.

Non habet amaritudinem converſatio illius , nec tedium conviçtus illius. Sap. 8.

PARAPHRASIS.

Illi qui familiariter cum Deo converſantur , addiſcunt ſapienter cum hominibus converſari , non eſt amplius ali-

h 5

qua